

ДУРЕНЬ ДУМКОЮ БАГАТІЄ.

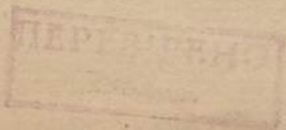
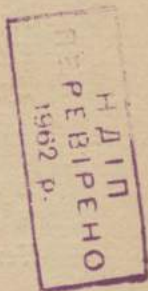
(З народнього поля).

Наш Іван кохавсь у мріях:
Думкою літає
Та скарби усе находить,
Гроші здобуває.

Одного разу пішов він
На баштан до пана:
Огірочки молоденькі
Звабили Івана.

Взяв мішок Іван з собою,
Повен щоб набрати,
Та й почав він до баштану
Стиха плазувати.

Як підліз до огірочків,
Став він і гадає:
„Се мені, їй-Богу, щастя
Зараз набігає.

„Наберу сіх огірків я
Повну лантушину,
А тоді візьму за їх я
Добру копійчину.

„За ті гроші собі маю
Курочку купити,
І та курочка курчаток
Буде нам водити.

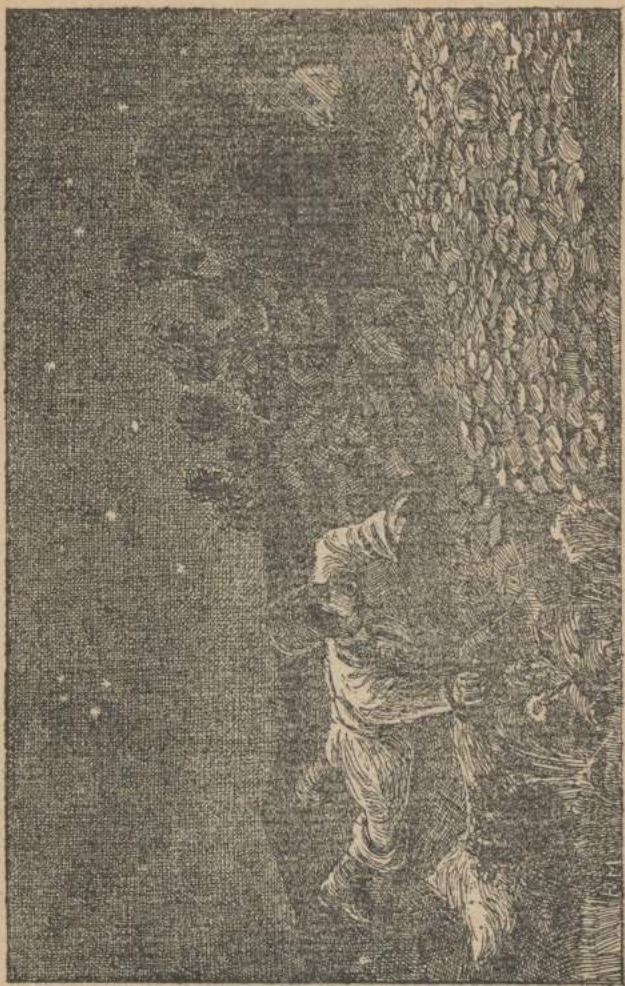
„Я візьму оті курчата
Та й пошлю я жінку
Їх продати, і куплю я
За ті гроші свинку.

„Наведе мені та свинка
Поросят чимало,
Будуть в мене і ковбаси,
Буде в мене й сало!

„Тільки—ні! Ті поросята
Я не буду їсти,
А як виростуть, то їх я
Теж продам у місті.

„За ті ж гроші всі куплю я
Добрую коняку,
І вона робити буде
Нам роботу всяку.

„А до того приведе ще
Лошачка такого,

Що швидчішого не буде
Коника ні в кого.

„Лошачка того продам я,
Хату щоб купити,
Біля хати ж щоб садочок:
Вишеньки та квіти.

„А там далі і горód щоб—
І його чимало,
Бо я хочу, щоб на йому
Все там виростало.

„Огірків теж насадю я,
Бариша щоб мати...
Тільки горе, що такий то
Вже народ наш клятий:

„Не вдержиш і огірочка,
Вирвуть все до краю...
Ну, байдуже: сторожів я
Добрих понаймаю.

„А сам вийду потихеньку
Із своєї хати
Та й піду у сторожів тих
Варти вивіряти.

„Так піду я по над краєм
Та й гукну:— „Не спіте!—
Гей, чи чуєте?! Баштан мій
Краще стережіте!“

Та й згукнув Іван, мов справді
В його вже те діло:
На баштані ж тому двоє
Сторожів сиділо.

Як почули вони Йвана,—
Кинулись до його,
Та й піймали зараз в руки
Із мішком дурного.

Попобили бідолаху,
Мали ще й в'язати,
Та вже вихопився якось
Та мерщій тікати!

Як вернувся,—ще довгенько
Чув побиту спину,
Та нікому не хвалився
Про свою причину.

Та вже потім жінці якось
Росказав се діло,
Та—сусіді; трохи згодом
Всюди облетіло.

Почали тоді сміятись:
„Он як наші вміють,—
Що думками із нічого
Швидко багатіють!..

РИБ'ЯЧІ ТАНЦІ.

1.

Лев царює над лісами,
Над водами від царює,
Скрізь закони видає він
І усюди порядкує.

2.

Ось надумавсь він і кличе
На велику пораду
До свого царського двору
Всю звірячу громаду.

3.

Каже раді міркувати:
Дати рибі суд і право
І суддю настановити,
Щоб судив він не лукаво.

4.

Стала рада міркувати:—
Міркували-радували
І над рибою суддею
Всі лисицю обібрали.

5.

Почала тоді лисиця
По річках порядкувати...
В неї кум був—однокрилий
Журавель старий цибатий.

6.

Ось вона його до себе
Пособляти попросила,
І тоді у їх робота
Дуже швидко закипіла:

7.

Кум стромляє ніс у воду,
Рибу з неї викидає,
А лисичка на травиці
Суд над нею вирікає.

8.

І як риба та погано
Щось поводитись у річці,
То злочинницю карати
Все доводилось лисичці.

9.

І покараних злочинців
Кум з кумою не ділили,
А ладненько та тихенько
Так удвох усіх і їли.

10.

І погладчала лисичка,
І така ситенька стала,
Що усіх звірів, як глянуть,
Заздрість зараз обнімала.

11.

Як позаздрили, то стали
Доглядатися пильненько,
Та й дізнались, як лисичка,
Порядкує там гарненько.

12.

Між звірами зараз чутка
Пролинула про те діло,
І те слово і до лева
Трохи згодом долетіло.

13.

Хоч пан лев і сам обіда
Баранами та волами,
А голодний не гидує
І нечистими свинями.

14.

Дак то ж він і лев на тес,
Щоб звірячу драти шкуру,
Инші ж мусють мати просту,
А не левову натуру.

15.

Беззаконство він карає:
Сам бажає подивитися,
Як то справді порядкує
Там над рибою лисиця.

16.

І до річки він приходе,
А над нею суд там саме;

Рибка б'ється на травиці
Головами та хвостами.

17.

Кум з кумою вже гарненько
Пообідати хотіли,
Та зненацька коло себе
Лева дужого уздріли.

18.

„Хто такий ти? Що тут робиш?“
Грізно в кума він питає,
Та лисичка зна брехати
І швиденько відмовляє:

19.

— „Се мі писарь єсть, о царю!
Він за чесність превелику
Від народу має шану
Й буде мати аж довіку.

20.

— „А оце твої підданці,
Посланці се від народу—
Щоб тебе тут привітати,
Бач, покинули і воду.

21.

— „Карасі, великий царю,
Се прийшли поздоровити...“—
„Ну, а як же“—лев питає—
„Як народіві тут жити?“

22.

Чи вдоволені підданці?
 Чи порядок є у краї?“
 А лисиця відмовляє:
 — „Та їм так, неначе в раї!

23.

— „О, наш добрий царю! тільки б
 Бог тобі дав віку й сили!..“—
 (А карасики безщасні
 На травиці тріпотіли).

24.

— „Тільки чом же“—лев питає,—
 „І хвостами, й головами
 Ті заступники народні
 Все кивають перед вами?“

25.

А лисиця відмовляє:
 — „Мудрий леве, се радіють
 Так вони, тебе уздрівши,
 І танцюють, як уміють...“

26.

„А!“—ревнув тут лев, брехнею
 Розлютований такою,
 І в свої він кіхті кума
 Ухопив ураз з кумою.

27.

І щоб так не без музики
Тим підданцям танцювати,
То він писаря з суддею
Їм примусив заспівати.

28.

І було то на сім світі
Їм останнє вже співання...
Так скінчилося лисиче
Над річками панування...

1892. V. 7.

Республіка
Кіровоградська
32934
2538, "PK"

Бібліотека „Молодість“.

- Том 1. Андерсен Г. Казки. Пер. М. Загірня. Ц. 65 к.
„ II Українські народні казки для дітей. З мал. Зредакт. Б. Грінченко. Ц. 60 і 80 к.
„ III. Твен М. Пригоди Тома Соєра. Пер. М. Загірня. Зредакт. Б. Грінченко. Ц. 80 к.
„ IV. „ Пригоди Гека Фінла. Пер. Н. Грінченко. Зред. Б. Грінченко. Ц. 1 крб.— к.
„ V. Амісіс Е. Серце. Книга про дітей. Пер. Б. та М. Грінченки . . . Ц. 1 крб.— к.
„ VI. Грінченко В. Байки. З мал. і з портр. Ц. 35 к.
„ VII. „ Чудова дівчина та інші оповідання. З портретом автора . . . Ц. 35 к.
„ VIII. „ Сонце сходить... та інші вірші. . Ц. 50 к.
„ IX. „ Книга казок віршом. З малюнками Ц. 60 к.
„ X. „ Розум та почування у живої тварі. З мал. Ц. 60 к.

Портрети Бориса Грінченка по 3 і по 30 коп.

Листовні картки: а) з портретом Б. Грінченка і з цитатами з його писаннів по 5 к. б) Школа імени Б. Грінченка з-окола і в середині по 3 к.

Казки віршом Б. Грінченка.

1. Два морози—4 к. 2. Снігурка—3 к. 3. Сірко. Могутний комарь—2 к. 4. Сопілка—4 к. 5. Скарб. Крюк велика птиця—4 к. 6. Чия робота важча—2 к. 7. Дівчина Леся—4 к. 8. Кузьмина. Три бажання—4 к. 9. Дурень думкою багатіє. Риб'ячі танці—3 к. 10. Спіртка—2 к. 11. Смілива дівчина—5 к. 12. Дума про княгиню-кобзаря—3 к.

Продаються по всіх українських книгарнях.

Ціна 3 коп.

У КИЇВІ, 1914.

Друкарня В. П. Бондаренка та П. Ф. Гніздовського.